
Fra: Randi Andersen [mailto:randiand1@hotmail.com]

Sendt: 29. september 2014 14:44

Til: Jannicke Ryn Sæther

Emne: Høringssvar på endring av utlendingsloven som omhandler økning av inntekten og 24 års nedre aldersgrense

Justisdepartementet v/ Jannicke Sæther

Bodø 29.09.2014

Randi Andersen
Kongensgt 40
8006 Bodø

Høringssvar i forbindelse med økning av inntektskrav og nedre aldersgrense på 24 år for å gifte seg med en tredjelandsborger.

På vegne av Facebook gruppen til « Til sak mot UDIUNE « som består av 352 medlemmer vil jeg med dette gi dere et høringssvar i forbindelse med ny lov om innvandring og familiegjenforeningssaker.

Vi i gruppen mener at lovene allerede er for strenge og rigide. Og slik de fungerer i dag så er de både kjønnsdiskriminerende og alders-diskriminerende. Vi viser til UDI's egne tall for 2013 hvor det går frem at over 40 % av de som får avslag på familiegjenforening er kvinner under 30 år. Daglig får admin i gruppen spørsmål om hjelp fra par til å etablere seg i land utenfor Norge. Det kan ikke bli slik det var under andre verdenskrig at nordmenn må rømme over grensen til et annet land for å kunne få et liv i frihet til å kunne leve med sin ektefelle. Og at barna skal kunne leve sammen med begge foreldrene. Per i dag vet vi i admin ikke hvor mange par vi har hjulpet over, men kolonien bare i Sverige med kjærlighets-flyktninger øker, og større vil den bli med de nye lovforslagene.

Videre viser vi til begyrmingsmeldingen som ble sendt til de ulike partiene i forbindelse med de nye lovforslagene hvor det går frem hvordan lovverket som er i dag fungerer. Se vedlegg.

Videre viser vi til FAB 2005-2 Familieinnvandring, tvangsekteskap og politikk av lagdommer dr. Jurist Terje Einarsen punktene 3.0 til og med 4.4 se vedlegg.

Som også understøttes av EFTA's brev til regjeringen datert 01.04.2014 hvor det blandt annet står i punkt 3.5 Brevet er vedlagt i sin helhet.

In other words, the ECHR does not protect a family's right to live in a particular State, in this case, Norway. However, a party to ECHR is under an obligation to ensure that a family life may be enjoyed at least somewhere.

Med vennlig hilsen

På vegne av FB gruppen «til sak mot UDI/UNE»

Randi Andersen

Link til brevet fra EFTA til regjeringen i tilfellet at det ikke kom med som vedlegg:

<http://www.facebook.com/l.php?u=http%3A%2F%2Fwww.eftasurv.int%2Fmedia%2Fpublic-documents%2F699007.pdf&h=qAQH-shO1>

Bekymringmelding om praktisering av lovverket i familiegjenforeningssaker, og konsekvensene av denne praksisen"

Hva skjer med de menneskene bak avslagene hos UDI/UNE? Er det noen som egentlig bryr seg om det?

Dette brevet er blitt i stand etter at jeg har blitt kjent med mange mennesker som har fått avslag på søknad om familieinnvandring/gjenforening hos UDI og UNE. Jeg har bedt flere av disse om å skrive sin historie om hvordan de har det å sende den til meg.

Min bakgrunn for dette brevet er at jeg selv fikk avslag på familiegjenforeningssaken vår etter å ha blitt syk og måtte gå over på AAP.

Etter det første avslaget vi fikk, trodde jeg at vi var helt alene om å stå i denne situasjonen. Jeg begynte med å sjekke ut Facebook og fant en gruppe som heter "Kampen mot UDI". Denne gruppen har per i dag 1359 medlemmer drevet av "Grenseløs kjærighet". I tillegg fant jeg en del

andre lukkede grupper.

Jeg fant også ut at ved de vedtakene som var gjort, har UDI/UNE klart å splitte 4665 par. Mange av disse er barn involvert, og der den ene av partene er etnisk norsk og kvinne.

Lowverket er utformet for å stoppe tvangsekteskap og proformaekteskap, og for at man skal være selvforsørgende. De har ikke tatt noen for tvangsekteskap, og de sakene som er tatt for proforma, har UDI tapt når de kommer til tingretten.

Hva vet jeg om tvangsekteskap? Etter å ha jobbet både i voksenopplæringen og videregående skole med fremmedspråklige elever, har jeg vært vitne til elever som er blitt tvunget av sine foreldre til å slutte på skolen for å gå ut i arbeid for og klare inntektskravet. Tvangen er ikke fysisk vold, men psykisk. Mange av disse er veldig flinke elever, som ville ha gjort det godt på høyskoler og universitet. Men dessverre viser det seg at når de først er begynt å jobbe, og giftet seg, så kommer de seg sjelden eller aldri tilbake til skolebenken.

Når det kommer til saker hvor den ene parten er etnisk norsk, så har de aller fleste av de utenlandske ektefellen hatt jobb å gå til viss han/hun har fått arbeidstillatelse i Norge. Altså de har vært selvforsørgende, og kunne ha bidratt til at familien har stilt sterkere økonomisk.

Ut i fra de vedtakene og opplysningen jeg har fått gjennom disse historiene satte jeg meg ned å stilte dette opp mot menneskerettighetene og barnekonvensjonen som er en del av vår Grunnlov. Jeg ser en rød tråd av brudd på menneskerettigheten og barnekonvensjonen i disse sakene.

Blant annet Barnekonvensjonens artikler 3, 8 og 9. Og menneskerettighetene artikkel 8, 12, 16 1 og 3, 23. 1 og 3 og 25. 1 og 2.

Som en **annen rød tråd** i disse sakene så ser jeg at alle på en eller annen måte blir straffet økonomisk når de får en ektefelle fra et land utenfor EUs grenser. Har man særkullsbarn eller felles barn så mister man halve barnetrygden. Dessuten blir man automatisk satt i skatteklasser 1. Dette skjer tross for at den andre parten ikke har mulighet til å jobbe i Norge, eller at ektefellen ikke har muligheter til å bidra med så mye økonomisk fordi det er vanskelig å få jobb i det landet vedkommende bor i.

Konsekvensene av den økonomiske straffen, er at den av ektefellen som befinner seg i Norge kan bli sittende med en dobbel økonomisk byrde da man skal prøve å hjelpe den av parten som ikke befinner seg i Norge. I tillegg til å bli straffet økonomisk, er det som regel den som er igjen i Norge og kjenner systemet, som sitter med de økonomiske bitene som går på oversetting og kopi av papirer, avgiftene til staten og begge partene bruker store beløp på kommunikasjon og

reiser.

Den **tredje røde tråden** jeg ser, er at den psykiske belastningen blir så stor at mange blir så syk i denne prosessen at de faller helt ut av arbeidslivet. Og i mange av disse sakene så får dette store konsekvenser, ikke bare for felles barn men også for særkullsbarn. I veldig mange tilfeller så blir det psykiske og fysiske presset så stort at den norske statsborger velger å flytte ut av Norge for å kunne leve som en familie. De ser ingen annen utvei.

Problemer møter de også på hvis de vil flytte tilbake til Norge. Jeg har nylig lest UDI's forslag til endringer i loven for å stanse "smutthullet" som de kaller det for. Jeg har lest brevet UDI har skrevet til Arbeidsdepartementet hvor de begrunner hvorfor de nå vil ha en endring i det eksisterende lovverket for å, sitat: " Reglene om utvisning og underholdskrav i familieinnvandringsaker skal ivareta viktige samfunnsmessige formål. Utvisning er dels begrunnet

allmennprevensjon individualprevensjon og hensynet til offentlighet og sikkerhet. Underholdskravet i familieinnvandringsaker skal motvirke antall ubegrunnede asylsøkere og tvangsekteskap, og støtte opp om integrering og selvforsørgelse i Norge. **Videre så vil dette svekke mulighetene til norske myndigheter til å regulere innvandringen for tredjelandsborgere som søker familieinnvandring med norsk borger. Dersom det innfortolkes et krav om økonomisk aktivitet så vil det forenkle saksbehandlingen og trolig begrense antall søknader" Sitat slutt.**

Her skriver man faktisk at man vil bruke dette regelverket for å regulere innvandringen fra tredjelandsborgere. Var det også meningen med denne loven da? Og hvorfor er ikke dette sitatet med i den endelige instruksjonen som nå ligger ute på nettet? Her er den instruksjonen jeg nå refererer til: <http://www.regjeringen.no/nb/dep/asd/dok/rundskriv/2014/instruks-om-tolkning-av-utlendingsloven-.html?id=749901>, sitat: **Videre kan det svekke betydningen av de alminnelige reglene om underholdskrav i familieinnvandringsaker og utvisning, dersom familiemedlemmer til norske borgere som ikke har utøvet økonomisk aktivitet omfattes. Det er viktig å understreke at reglene om underholdskrav i familieinnvandringsaker og utvisning skal ivareta viktige samfunnsmessige formål. Underholdskravet skal motvirke tvangsekteskap og støtte opp om integrering og selvforsørgelse." sitat slutt..** Hvorfor har dere plutselig tatt ut det med at dette skal regulere innvandringen? Kanskje fordi dere rett og slett ikke har lov til å implementere det i instruksjonen, men gjør det allikevel?

Når en norsk statsborger i sin fortvilelse over norske innvandrings-regulerende hensyn splitter familien, velger mange å flytte til et EU land, men hvis de av en eller annen grunn ikke trives og ønsker å returnere etter en stund, blir de mistenkelig gjort, og beskyldt for å omgå et lovverk. Norge har faktisk gjennom EØS- avtalen inngått en avtale om fri flyt av mennesker og tjenester.

Mener dere at det skal være ett EØS-regelverk for EØS-borgere, og ett annet for de nordmenn som velger å flytte ut av Norge? For det første så tror jeg dere ikke har lov til det i henhold til EØS-regelverk, og for det andre så er det diskriminering av nordmenn. Er det slik at regjeringen med hjelp av UDI driver en "skjult rein rase politikk" ? Og er det slik i Norge at så lenge man blir glad i et menneske innenfor EUs grenser, så er den lovlig og godtatt. Hvis ikke, så er du mistenkt for å gjøre noe kriminelt?

Den fjerde røde tråden er bruddet UDI/UNE til stadighet gjør i forhold til barnelovens §42.

"Barnet sin rett til samvær:

"Barnet har rett til samvær med begge foreldra, jamvel om dei lever kvar for seg. Foreldra har gjensidig ansvar for at samværsretten vert oppfylt".

Jeg ble selv dømt i en norsk rett sak til å sende min datter til sin far selv om han ble dømt for vold mot henne. Mens UDI/UNE av innvandrings regulerende hensyn avfeier barnets rett til den ene forelderen med at forelderen ikke har noe tilknytting til riket, og at samvær kan foregå over internett via Skype. Hvilken fullmakt har UDI/UNE til å kunne heve seg over denne loven? Og er det slik at det bare er etniske norske barn, og barn som har begge foreldrene med opphold i Norge som denne loven gjelder for?

Spørsmålene mine er da:

Er det slik vi skal ha det her i Norge?

Skal vi ha et kontor som skader folk psykisk og fysisk ved de vedtakene de gjør, som ikke bare ødelegger familielivet på grunn av et pengekrav men også på grunn av at dere skal sitte å bestemme hva som er ekte kjærlighet (proforma) eller ikke?

Et annet interessant spørsmål er unntak paragrafen "sterke menneskelige hensyn", som var ment til å fungere som en ventil for de saker der inntektskrav rammer urimelig. **Den ventilen brukes ikke.** Er det ikke et sterkt menneskelig hensyn å leve fraskilt fra barna og ektefellen sin. Er det ikke et sterkt menneskelig hensyn at man sliter med angst og andre psykiske lidelser på grunn av all usikkerheten om man får leve med sin ektefelle eller ei?.

Jeg vil vite, hvilke kriterier som ligger til grunn hos UDI for å ta "sterke menneskelige hensyn"? Har de en liste de følger? Eller er det opp til hver saksbehandler å vurdere? En annen sak er at UDI ikke vurderer saker individuelt heller, har man en sak som ligner andre saker får man ikke gjennomslag. Spesielt i tilfeller med oss som mottar AAP. Er det ikke når man blir syk at det er ekstra viktig å kunne ha ektefellen ved sin side? Og mener dere i UDI/UNE at dere vil ha menneskene over på uføretrygd? Men da vil dere jo få andre ting å tenke på, for da gjelder jo ikke inntektskravet slik som vanlig.

Tenker dere ikke på dette når dere sitter der og setter dere selv som dommere over andres liv ut i fra et nummer, og ikke ut i fra at det er mennesker de har med å gjøre.

Hvilken dømmende fullmakt har dere?

Jeg har lagt med historiene som bekrefter mine påstander.
Ikke alle tør eller vil stå fram med navn så jeg har latt de være anonyme.

Med vennlig hilsen

Randi Andersen
Kongensgt 40
8006 Bodø
Mail: randiand1@hotmail.com

Brevet er sent til:

UDI
Statsministerens kontor v/Statsminister Erna Solberg
Justisministerens kontor v/ Anders Anundsen
Kongen/Kronprinsparet
Norsk senter for menneskerettigheter
Sivilombudsmannen
Likestillings- og diskriminering ombudet
Barneombudet
Den norske Helsingforskomiteen
OMOD- Organisasjon mot offentlig diskriminering
Ulike media i Norge

Anonymt brev (dere skjønner sikkert hvorfor)

Utlendingsnemda

Postboks 8165 Dep.
0034 OSLO

Her er min historie:

Traff han som skulle bli mannen min, i januar 2012, på ett diskotek. Jeg levde i ett samboerskap, som kort fortalt var ett helvete. Jeg måtte reise bort i perioder for i det hele tatt å orke å bo der. Hadde jo ikke tenkt å møte noen, men plutselig stod han der. Og vi ble kjent, og alt skjedde veldig fort.

Jeg reiste hjem for å avslutte det sjuke forholdet jeg hadde hatt, og reiste nedover igjen og flyttet sammen med mannen min. Vi giftet oss kort tid etter. Jeg hadde jo noen kvaler fordi han var så mye yngre enn meg, men etter å ha pratet sammen lenge om det så ble vi enige om at vi ville gifte oss. Jeg hadde aldri vært gift, og han heller ikke.. Jeg angrer ikke ett sekund på at jeg valgte å gjøre det. I dag har vi vært gift snart i 2 år og har det helt toppers, når vi er sammen. Jeg hadde, på den tiden anledning til å være lenge sammen med han av gangen så vi leide leilighet og bodde sammen, i hans hjemland. Jeg hadde også noen tanker med det, fordi jeg ville se hvordan han behandlet meg der. Behandlet han meg dårlig så var det jo ikke noe å ta med seg hjem da.. Men måten jeg har blitt mottatt, både av hans familie og venner gjør også at jeg er så glad jeg valgte som jeg gjorde..

Når jeg ikke kunne reise som før, pga av noe som skjedde brått i familien, så ble jeg så redd. Hva nå? Fordi jeg visste at vi ikke kunne søke familiegjengenforening enda pga av at jeg hadde AAP, som jo ikke dere godkjenner som noen inntekt. Og man hadde jo hørt skrekkehistorier om hvordan dere behandlet også turistvisum. Folk har blitt nektet å komme på besøk fordi dere er så redde for at de ikke reiser tilbake. Men hvordan kan man bevise at man kan reise tilbake når dere ikke gir folk en sjanse til det? Heldigvis så gikk det bra for oss, og det er jeg evig takknemelig for.

Men nå som jeg har fått riktig inntekt, så kommer uroen. Skal vi søke familiegjengenforening nå? Historiene om avslag på avslag, på grunner som du ikke vil tro, kommer jo en for øre. Orker en faktisk dette her? Orker en å måtte skilles fra sin kjære så lang tid? Og hvis en får avslag, orker en å krangle med dere om det? For oddsene taler jo ikke med oss. Jeg har riktig inntekt, men han er så mye yngre enn meg, og da skal jo dere liksom passe på meg.. Hvis jeg hadde vært en eldre kar og ville ha ei yngre dame hit, se ja da hadde det gått greit, både en og to ganger mens jeg som da er dame og har truffet en som er yngre enn meg, jeg skal beskyttes fra meg selv?? Trodde jeg var gammel nok til å bestemme over mitt liv jeg?

Måten dere behandler folk på opprører meg. Det er så mange skjebner som dere har skylda for. Skjønner ikke dere at dere rett og slett ødelegger mennesker? Så klart det finnes andre valgmuligheter, men da må jeg spørre dere:

Er det riktig at jeg som er norsk, skal måtte flykte fra mitt eget land for å få lov å bo sammen med han jeg valgte som min ektemann? Jeg føler vi blir forvist fra vårt eget land.. Er det virkelig slik dere har tenkt når den loven kom, som skulle forhindre tvangsekteskap?

Jeg orker ikke skrive mer nå, men i hvert fall så har dere fått en historie som kan fortelle dere om hvordan loven og deres håndtering av den, virker inn på folk..

Og folk, som er friske i utgangspunktet, blir så sjuke av dette her så de ender som uføre.. Er det virkelig slik dere vil det skal bli?

Hilsen lett fortvilet norsk statsborger, som kanskje blir flyktning..

Utlendingsnemda
Postboks 8165 Dep.
0034 OSLO

Jeg vil med dette klage på begrunnelsen på avslaget om familiebesøk desember 2013. Utifra utvisnings papirene fra UDI, saksbehandler hos dere på telefon, advokater, grunnloven og menneskerettighetene oppfyller jeg de kravene det stilles for et slikt besøk. Jeg stiller også sterkt som norsk statsborger, født og oppvokst her i landet så anser jeg at jeg også har mine rettigheter og nå krever jeg min rett til å bli hørt og få den hjelp og behov jeg, og mine barn trenger og har rett på!! Etter mange år i NAV systemet og alt det innebærer, søkes det nå om 100 %ufør. Da jeg måtte gå ifra mitt yrke (- 14 års fartstid), var det kun fysikken som var problemet! Jeg har aldri lagt på latsiden og har virkelig stått på for å bli omskolert, stilt på møter og ellers deltatt på alt systemene har forlangt. Men etter år med avvising og det å ikke bli hørt (NAV, leger, skolesystemet, statsministeren, med flere) som aleineforsørger, økonomi, fødsel, stress, sykdommer, dødsfall, bilkræsje, fallulykker, og det å være et ikke-A-4 menneske har nå gitt utslag og forårsaket mye psykiske sykdommer og lidelser, både hos meg og mine barn. Som per dags dato har slått meg helt ut!

Jeg har dager jeg ikke ønsker å leve dager det er vanskelig å leve,
dager jeg ikke skjønner hvorfor jeg lever,
dager der jeg ikke fungerer, dager jeg bare griner....
Alt er jo en kamp, hvorfor fortsette?
Har et stort ønske om å endre dette, men aleine blir veien lang.
Selv om vi idag går til psykologer, barnevernstjenesten, familie terapeuter, kurser, trening m.m.
Har jeg totalt mistet følelsen av å være noe, og tilhøre noe eller noen. Vi er fortsatt under
utredning og skal gjennom flere utredninger alle fire.
Jeg har alltid vært et ressurssterkt menneske, men ikke nå lengre -

Nå føler jeg meg liten og ingenting verdt.
Det burde ikke gå an i Norge i dag!
Jeg ser og vet vi trenger trygghet, stabilitet, ro, orden, rutiner men klarer ikke å etablere det nå,
aleine.
Etter å ha mistet begge mine foreldre med kort mellomrom står jeg idag helt aleine. Mine
søsken har jeg dessverre liten kontakt med på grunn av de psykiske påkjenninger det medfører,
og det igjen fører til mye isolasjon.
Jeg hadde et håp om å få orden på livet vårt igjen og hadde planer om å overta mitt
barndomshjem. Det hjelper å ha en plan.
Men det å få lån aleine er ikke så enkelt. Har vært i dialog med min bank og NAV men de sier det
begge: Du må være to! Få mannen din hit, da ordner det seg....
Jaha?
Min konklusjon:
Uten den støtten, kjærligheten, inntekten og hjelpen jeg kan få fra min mann. Vil det
dessverre ta år før jeg kommer meg på beina igjen, om jeg i det hele tatt klarer det -
og hvilket liv vil jeg da kunne gi mine barn?
De har rett til å ha en oppegående mor!!
Og minstejenta har kun meg og mannen min. Hun har ingen kontakt med sin biologiske far eller
hans familie. For henne er mannen min hennes pappa og hun skjønner jo ikke hvorfor alt skal
være så innviklet.
Det gjør forresten ikke jeg heller for etter hva jeg selv har lest i lovverket er det fullt mulig å la
seg ordne å få besøk med utvidelsemuligheter, og oppholdstillatelse etterhvert!

Men noe som oftest blir glemt av forvaltere av Norges systemer,
er bruken av SKJØNN og at menneskerettighetene gjelder i dette landet også.
Dette tør jeg påstå da jeg selv har kjent det på kroppen!
Idag vet jeg at min mann kunne fått kommet her da min mor døde brått og tragisk ifjor
20.februar og ved begravelsen. Det fikk jeg opplyst fra en annen dame i samme situasjon som
meg. Men sorgen slo meg overende, og ingen fortalte meg at jeg kunne søke...
Utifra hva jeg har lest, hørt, lært, erfart og blitt fortalt er det totalt kræsje med hva jeg opplever
og har opplevd i mitt møte med Norges forvaltere og dets systemer! Min erfaring er at det
legges mye personlig oppfattelser og formeningar bak avslag og vedtak.
Helt klart min mann ikke har lyst å reise hjem igjen etter endt besøkstid, det sier jo seg selv; Vi

har giftet oss av kjærlighet!

Men fikk opplyst om dette også på telefon med UDI at han fikk kun tre måneder i første omgang pga utvisnings dommen. Så vi er innforstått med at han må dra hjem etter tre måneder.

Vet at det er mulighet for forlengelse, men akkurat nå hadde det vært veldig fint å fått besøk.

Omstendighetene (helse, barn, økonomi) gjør slik at vi ikke kan reise til han så ofte som vi vil.

Dessuten er reglene for å få AAP at man ikke er ute av Norge. Viss ikke NAV godkjenner utenlandsoppholdet.

Livet til min mann i Tyrkia er heller ingen dans på roser!

Min svigerfar har sykdommer som gjør at de måtte amputere beinet hans og min svigermor får ikke jobb. Min mann prøver å forsørge de med de jobber han kan få. Men systemene i Tyrkia kan ikke sammenlignes med de systemene vi har her.

Nå vet jeg at det er mange som har det slik i Norges land, med ektefelle fra et annet land. Jeg har full forståelse for endel asylpolitikk. Men det jeg ikke finner meg i er å bli feid under samme kost som disse som kommer hit ene og aleine for kriminell virksomhet. Alle mennesker er ikke lik!

Selv om vi i utgangspunktet gjorde feil da han var her uten de rette papirer så har vi fått vår straff for det. Ved avslaget nå følte det som å bli straffet igjen for samme forseelse - og etter Norges lover er det faktisk ikke lov og bli straffet 2 ganger for en feil!

Så nå håper jeg på litt medgang for det kunne vært litt energigivende.

Det er ikke riktig av UDI å komme med argumenter som:

- du har valgt det selv
- da får du bare flytte ut da
- m.m

Med hvilken rett har UDI lov til å si noe slikt eller på noen som helst måte påvirke sine egne landsmenn til å flytte fra landet fordi vi velger kjærligheten?

Hørte dere ikke på Kongens tale 31.12.13?

Det er uaktuelt å dra ungene opp med roten, de fortjener å få være i sitt fødeland, og ta den avgjørelsen selv om ønskelig. Hadde det bare vært meg,så kanskje.....Men når man har psykiske diagnoser er det best å være der man kan forstå språket!

Helt tilslutt vil jeg bare beklage at det har tatt tid å få skrevet denne klagen, men dessverre så setter sykdommer m.m meg litt ut av funksjon.

Ønsker dere en fin dag videre!

Med vennlig hilsen

En som aldri gir opp.

Dette er vanskelig å ta fatt på, jeg vet ikke helt konkret hvor jeg skal begynne.

Jeg fikk barn med min fantastiske mann i 2009, han kom til Norge på besøksvisum i 90 dager for å være med på fødsel, og å delta som den faktiske far som han er.

Dessverre måtte han skrive fra seg foreldreansvaret dagen etter vår datter ble født, slik at jeg som mor kunne få alle rettighetene en alenemor har rett til, for det var jo det jeg ble.

Alene igjen i Norge med datteren vår når barnets far måtte ut av Norge.

Min forloveden / barnets far tjente 80 kroner dagen i Tyrkia, hadde arbeids dager på 12-16 timer, aldri mer fri enn 1-2 timer hver dag fra sesongen startet i april til den sluttet i midten av oktober. Så var han arbeidsledig og det er tilnærmet umulig å finne jobb på turiststeder på vintertid.

Dette var kun nok penger til han selv, helt umulig at han skulle kunne ha forsørget oss i Norge.

Jeg har vært psykisk syk siden barndommen, blitt verre og verre med årene, jeg har mottatt rehabiliterings penger fra 2008 til 2010 og AAP siden 2010, jeg har oppfylt alle mine krav i henhold til å beholde disse pengene, jeg har vært på dagavd på DPS, jeg har vært til utredning på Nevropsykologiske senter og der fikk jeg min første diagnose og ble erklært minst 50% ufør i 2010.

Jeg har gått til psykiatrisk sykepleier, psykologer og lege for å prøve å bli frisk og for å opprett holde min rett på å motta penger.

Men jeg er også mor, mor til ett barn som har en far i ett annet land, uheldigvis fra ett land som ikke har fri inngang til Norge. Og dette har vært med på å forverre min psykiske helsetilstand, måten å leve på i hverdagen.

Og i følge barnekonvensjon står det:

"Artikkel 7 - Retten til navn og nasjonalitet

1. Barnet skal registreres umiddelbart etter fødselen og skal fra fødselen ha rett til et navn, rett til å erverve et statsborgerskap, og, så langt det er mulig, rett til å kjenne sine foreldre og få omsorg fra dem."

"Artikkel 8 -Bevaring av identitet

1. Partene forplikter seg til å respektere barnets rett til å bevare sin identitet, herunder statsborgerskap, navn og familieforhold som anerkjent av loven, uten ulovlig innblanding."

"Artikkel9 - Foreldreomsorg/ikke-atskillelse fra foreldre

1. Partene skal sikre at et barn ikke blir skilt fra sine foreldre mot deres vilje, unntatt når kompetente myndigheter, som er underlagt rettslig prøving, i samsvar med gjeldende lover og saksbehandlingsregler, beslutter at slik atskillelse er nødvendig av hensyn til barnets beste. Slik beslutning kan være nødvendig i særlige tilfeller som f.eks. ved foreldres mishandling eller vanskjøtsel av barnet, eller dersom

foreldrene lever atskilt og det må treffes en avgjørelse om hvor barnet skal bo.

3. Partene skal respektere den rett et barn som er atskilt fra en eller begge foreldre har til å opprettholde personlig forbindelse og direkte kontakt med begge foreldrene regelmessig, med mindre dette er i strid med barnets beste."

2. Hvis foreldrene til et barn bor i forskjellige land, skal barnet ha rett til, unntatt under særlige omstendigheter, å opprettholde regelmessige, personlige forbindelser og direkte kontakt med begge foreldrene. For dette formål og i samsvar med partenes forpliktelse etter artikkel 9 nr. 1 skal partene respektere barnets og dets foreldres rett til å forlate ethvert land, herunder sitt eget, og til å reise inn i sitt eget land. Retten til å forlate ethvert land skal bare være underlagt begrensninger som er fastsatt ved lov og som er nødvendige for å beskytte nasjonal sikkerhet, offentligorden (ordre public), offentlig helse eller moral eller andres rettigheter og friheter, og som er forenlige

med de øvrige rettigheter som er anerkjent i denne konvensjon."

Vårt barn har rett på en far, rett på å bli kjent med sin far.

Så jeg har gjort det vårt barn har hatt rett på, jeg har pendlet Norge - Tyrkia siden 2009 frem til 2013.

I 2012 fikk vi nok ett etterlengtet barn som også måtte ta del i all pendling.

Jeg har oppholdt meg over lenger perioder i Tyrkia viss jeg har hatt mulighet til det, tidsrom hvor jeg ikke har hatt noen møter å møte opp på i henhold til å beholde min rett hos NAV. NAV har vært informert om at barnas far ikke bor i Norge, min lokalesaksbehandler har visst om alt jeg har slitt med, og bedt meg legge frem saken min for daværende Statsminister Jens Stoltenberg og til Kongen.

Men jeg har tenkt, hvorfor skal de bry seg om meg, når de ikke bryr seg om noen andre.

Vi har aldri ikke kunne søke om Familiegjenforening fordi jeg ikke oppfyller de økonomiske kravene som vil si å ikke motta AAP, min forlovede har jobb som venter på han i Norge, men det spilte ingen rolle for UDI fikk jeg beskjed om over mail og telefon.

Siden jeg aldri har kunne arbeide så har jeg kun mottatt grunnbeløpet, jeg er usikker på hva det er i året, men er nok til å brødfø 3 personer med min økonomiske sans.

Jeg har alltid telt øre til øre og vært utrolig forsiktig med min private økonomi....

Også skjedde det som jeg trodde aldri skulle skje, NAV har "tatt" meg på å være for mye ute av Norge. Nå krever NAV tilbake over 260.000 kr + 10%renter, som de mener jeg ikke har hatt rett på mens jeg har oppholdt meg i utlandet. SELV om jeg har møtte opp på hver eneste

møte/behandling og avtale med alt fra leger, spesialister, psykologer, psykiatere, og saksbehandleren min.

Jeg har kun dratt til Tyrkia når det har latt seg gjøre.

Etter fødsel fikk jeg beskjed fra min psykolog om at jeg kunne ta meg permisjon fra oppmøte siden jeg nå hadde ett lite barn å ta meg av.

Etter skriv fra lege og jeg selv har skrevet ett klage skriv hvor jeg har fortalt ganske detaljert om hvorfor jeg har gjort som jeg har gjort til NAV, sammen med utdrag fra Barnekonvensjonen, så fikk jeg siste finale brev om at det ikke fantes unntak. NAV sine regler var HØYERE og mere verdt enn Barnekonvensjonen!

Skulle jeg ut av landet hadde jeg 4 uker til rådighet i året, som jeg måtte søke på forhånd om å kunne få bruke. Ellers kom jeg til å minste retten på mine penger.

Hva i all verden er 4 uker i løpet av ett år?

Når jeg har dratt til Tyrkia har det vært for at barna skulle få ha samvær med sin far, en far som jobber livet av seg for en ussel lønn, han har kun hatt tid til å se barna max 2 timer hver dag, og sett på de når de sover.

Nå ligger saken min inne til NAV Kontroll / Forvaltning hvor de skal ta stilling til om saken mine skal politianmeldes og det eventuelt blir rett sak og fengsel, og om jeg i det hele tatt har hatt og har rett på være medlem av Norsk Folketrygd.

Her er det ett stort hull i NAV systemet, i Norges velferd system.

Hva med å lage unntak tilfeller på dette med å forlate sitt egen land uten å måtte miste alle sine rettigheter. Jeg kalte saken min en unntakstilstand til NAV, uten en smule forståelse.

Jeg har ikke valgt hvem jeg skal forelske meg, barna har ikke valgt at faren deres ikke kan komme inn til Norge når han vil.

Min familie er splittet pga penger, jeg står i gjeld til Norge fordi jeg har latt mine barn få å samvær med sin far.

De er jo alt for små til å kunne dra nedover på samvær alene i en alder av 0 til 5 år!

Dere burde skamme dere, jeg forstår ikke hvordan det går an å laget slike regler.

Vårt liv ligger i andre sine hender!

Min eldste datter gråter hver eneste kveld og sier til meg at Statsministeren, kongen og UDI er ***** rampeunger, urettferdige og en haug med andre ord som ei på snart 5 år ikke burde kunne.

"Jeg vil ha baba, når kommer baba, hvorfor må vi høre på udi, hvorfor kan ikke vi dra til Tyrkia slik vi gjorde før, hvorfor har alle de andre barna i bhg en baba som kommer å henter de."

Hun er også blitt mere og mere sint, lei seg, aggressiv og på nippet til å bli depressiv etter at dett med NAV stoppet oss med å dra ut av landet, og at UDI har regler for at hennes far kan komme

inn i landet vårt.

Minste jenta på snart 2 år kysser bilder av sin baba hver kveld og hver morgen, hun har kysset opp hele telefonen og dataskjermen min, de søte små leppemerkene er overalt av bilder. Hun er veldig kontakt søkende til menn, og det forstår jeg jo, når hun ser alede andre fedrene kommer å hente sine barn i barnehagen, men ingen far henter henne. Og ingen menn er det i huset hjemme. Kun på en data og mobilskjerm.

Jeg er meget bekymret for den psykiske helsen til mine barn. De har vært uten sin far i perioder over 4-6 mnd flere ganger.

Det hadde vært noe helt annet om barna ikke hadde hatt en far, men er saken slik at de HAR en helt utrolig og fantastisk kjærlighets givende far som ønsker å ta del i hverdagen deres. Men han får ikke lov, fordi JEG som hans forlovede og mor til hans barn er psykisk syk, for syk til å arbeide, og mottar AAP og må kjempe en kamp mot NAV systemet for å få ufør.

Jeg føler en enorm skam overfor min familie og mann når det er blitt som det er blitt. Jeg føler meg totalt mislykket og synker lenger og lenger ned i jorden for hver dag, folk sier de ser opp til meg på hvordan jeg håndtere livssituasjonen min.... Dette er ingenting å se opp til, dette er det ingen som skal måtte gå igjennom. Dette er livets nødtak, men hvor lenge klarer vi å holde ut.

Skulle jeg gått videre? Sagt at faren til barna forsvant? At vi skulle glemme han?
NEI, ALDRI!
Han er deres familie, hans slekt, kjøtt og blod!

Nå er det på tide at UDI og NAV får ett system som gir livet håp og mening.

Vi alle vet at vi har kun ett liv på denne jord. Og starten på det livet har UDI og NAV ødelagt for våre to skjønne døtre.

De kjenner hat i en ung alder, ovenfor regler i sitt eget hjemland!

Og jeg har ikke kunnet gifte meg med mannen jeg elsker over alt, fordi jeg må lyve til den norske stat for å få nok penger til leve om jeg og barnas far ikke er kjærester!

Hilsen ei som snart mister grepet!

Oddbjørg Einervold Skolebakken 5 B
4100 Jørpeland

Utlendingsnemnda
Postboks 8165 Dep.
0034 OSLO

Jeg traff min mann på nett 07.09.09. Synes han var en hyggelig mann og prate med, men hadde ikke noen forventninger til det. Da alderforskjellen var stor, og avstanden ennå lenger. Slik skulle det ikke gå. Jeg reiste til Tunisia for å besøke han..Og endelig var jeg kommet hjem.Vi giftet oss 18.11.10...lykkeligste dagen i mitt liv, alt var helt topp, står for meg ennå som en drøm.Naive som jeg var trodde jeg at når vi var gift så kunne han være med meg hjem,og at vi skulle leve lykkelig...Og snipp snapp snute!Nei det ble bare snute og ingen lykke.Det ble den verste kampen jeg har opplevd i mitt liv. Dere sier NEI..kan ikke ha lykke dere. PROFORMA?Fatter ikke hvordan dette systemet egentlig virker? Dere ødelegger mennesker,de som går i 1-3 jobber for å garantere for sine ektefeller blir uføre trygdet...Tjener Norge på det da?Jeg selv har vært så langt nede at jeg bad barnevernet om hjelp for min datter. Så i dag bor hun i fosterhjem. Ser dere konsekvensene av de vedtakene dere gjør? Vil dere se?Selv har jeg vært igjennom flere store operasjoner, uten mulighet til og klare meg selv etterpå...Hva om min mann kunne kommet og passet på meg?Kommunen hadde tjent på det. Så lenge de ikke har utlegg med han.Hadde jeg giftet meg i Norge med samme alderforskjellen var det ingen som hadde sagt et ord eller stilt krav om noe som helt.Etter mitt skjønn og vett er udi og une ansvarlig for mange tragedier i Norge. Men de havner stort sett på NAV hvor de også blir kasteballer i samfunnet.Er det virkelig dette Norge er tjent med at friske oppegående mennesker ikke skal få lov å elske hvem de vil?Er det dette vi ønsker for fremtiden å få mest mulig på trygd og rømme landet?Er det ikke på tide og se på hva andre kan tilføre landet vårt? Og la de som søker lovlig få bli...Eller er vi bedre tjent med de kriminelle som kan sysselsette Norge?

Vi har da nok av dem selv.Trodde Norge hadde hjerterom for de fleste men fytti så feil en kan ta. Når en kommer inn i systemet og virkelig ser hvordan det virker.

Her hvor jeg bor lever det da mannfolk som har fått sine koner hjem fra Thailand og Filippinene...De er 50-60 årene og damene 20-25 år. Så hvorfor er det oss kvinnfolk som blir nektet og ha et godt liv med våre kjære?Detter litt utav fokus nå...Men er en like viktig sak dette selv om det var i Norge.Hvor lenge holdt Kong Harald sitt forhold til Sonja skjult, og hva måtte han igjennom?Likedan Haakon og Mette Marit. Men de ble da lykkelige til slutt...Og ser ut til at de har det helt kjempebra, med sine familiefider som heldigvis ikke vi vet noe om.Er det da ikke forskjell på folk? Blir vi ikke forskjell behandlet?Hadde vi vært rike og kjente fruer...Hadde det da vært denne kampen for å kunne leve med de vi elsker?Norge er blitt et land jeg ikke ønsker lenger og bo i! Det er rett og slett blitt litt diktatorisk...Her bestemmer vi ikke lenger over våre liv/følelser...Her er det penger og makt som rår.

Fatter ikke at dere som sitter på andres skjebne og liv i det hele tatt kan sove? Dere må være laget av noe jeg ikke kjenner til ihvertfall ikke medmenneskelighet. Håper virkelig dere får oppleve dette en gang på deres vei og det gjør dere helt sikkert!!! Heter KARMA.

MVH

Oddbjørg Einervold

Mitt navn er Elisabeth, jeg er skilt etter et langt og voldelig ekteskap, og har 2 barn med min eks. Da jeg ble skilt lovde jeg meg selv å aldri bli involvert med en mann igjen. Så i februar 2012 ble jeg kjent med Salah gjennom nettet. Falt fort for ham og vi pratet hver dag i timesvis, han ble en god støtte for meg da jeg var veldig langt nede. I juni 2012 reiste jeg og barna ned og traff ham for første gang, vi hadde den beste uka jeg og barna noen gang har hatt! Han var så snill og god! Vi forlovet oss hjemme hos familien hans. Da vi kom hjem savnet jeg meg syk etter ham selv om vi pratet hver dag i timesvis. 18. Desember reiste vi ned igjen for tre uker, men ble i 5 måneder, vi bodde hjemme hos familien hans, og 4. mai 2013 giftet vi oss og hadde stor fest. Reiste hjem den 25. mai da jeg hadde en rett sak mot min eks. Jeg er syk og kan ikke jobbe, lever på sosialstønad og det er såvidt det rekker til mat. Billett til å besøke min mann har jeg ikke råd til. Skulle ønske jeg hadde hatt min mann her til å støtte meg både psykisk og økonomisk. Det er hardt å være alene. Og p.g.a at jeg var 5 mnd i Tunis fikk jeg problemer med barnevern, og de nekter meg å flytte eller reise noen plass. Er i en fortvilet situasjon og psykisk blir jeg bare verre. Det er grusomt å tenke på hvor godt barna mine og jeg kunne hatt det nå om bare mannen min kunne fått kommet og bodd med oss! Slik situasjonen er nå kan jeg ikke søke engang...og heller ikke flytte til Sverige som mange gjør, er forresten helt utrolig at en må rømme landet for å bo med sin mann!

Elisabeth

Utlendingsnemnda
Postboks 8165 Dep.
0034 Oslo

Konsekvenser av avslagene som deres kontor gjør!

Saken er slik: Jeg traff Dashte Osman f. 06.09.1981 her i Bodø i juni 2009. Vi ble et par i august 2009, forlovet oss 4.03.2011 og giftet oss 4.04.2012. Vi har bodd sammen i perioder mest i Norge men også perioder i Italia hvor han har politisk asyl. Etter flere klager på avslag på familieinnvandring og endelig avslag 11.02.2013 på grunn av at mine sykdommer hadde forverret seg og jeg måtte gå over på AAP. Avslaget kom selv om min mann hadde

arbeidskontrakt og var i stand til å forsørge oss begge. Min mann dro tilbake til Italia 25.02.2013.

Da min mann kom til Norge fra Italia i Februar 2012 for at vi skulle gifte oss hadde han leilighet, jobb og var i ferd med å bli godt integrert i Italia. Vi fulgte rådene fra saksbehandlerne hos UDI om at det var best for vår søknad om at min mann ble i Norge mens saken vår ble behandlet. Dette rådet burde vi ikke ha fulgt! På grunn av lang behandlingstid hos dere hadde min mann mistet alle sine rettigheter i Italia. Det vil si han hadde mistet retten sin til: Bolig, språkkurs, legehjelp og annen sosial hjelp. I avslaget fra dere sto det at det ikke var noen menneskelige hensyn å ta. Da er jo mitt spørsmål til dere. Når et menneske blir satt i en slik situasjon må man ikke da ta menneskelige hensyn?

Jeg vil med dette holde dere ansvarlig for det livet han fikk da han kom tilbake til Italia! Etter en mnd hvor min mann bodde litt her og litt der fikk han midlertidig arbeid og hybel. Hybelen han fikk måtte han dele med en strengt muslimsk mann, og rommet levde av edderkopper og andre insekter. Jeg så selv på Skype hvordan det levde rundt han. Dashte våknet hver morgen med edderkopper i sengen. Han sa det nyttet ikke å gjøre rent eller drepe de fordi det kom hele tiden nye. Vi var enige om at straks jeg fikk eksport på AAP så skulle jeg flytte ned til Italia. Men jeg måtte utredes og helsetilstanden min måtte kartlegges før jeg fikk de nødvendige papirene jeg trengte for å få eksport på AAP.

I slutten av Juli 2013 var min mann uten jobb igjen i Italia, og han mistet retten til å bo der han hadde hybel da dette var et hybelhus for de med jobb.

Min mann ble nå henvist til å bo på gaten, og å spise søppel, og på matstasjonene hos de ulike hjelpeorganisasjonene. Jeg merket etter hvert at han ble mer og mer deprimert. Jeg er i dag redd for at han er gått inn i en psykose som gjør at han tar valg som er til fare for liv og helse for han selv.

Grunnen til min bekymring er at han har fra å være en velutdannet oppegående mann blitt inneslutt, bitter og sint på alt og alle. Og har bare planer om å dø.

Jeg har nå fått eksport på AAP og søknaden om uføretrygd er sent inn. Helsetilstanden min er blitt veldig forverret av de siste årenes behandling fra deres kontor og adskillelse fra min mann. Noe jeg mener dere må ta ansvar for! Men jeg kan i alle fall flytte hvor jeg vil i verden med min mann. Men det livet dere har påført min mann etter at han dro fra Norge har gjort at han nå sitter på et mottak i Italia med psykiske og fysiske problemer ute av stand til å jobbe eller tenke rasjonelt. Viss han ikke har tatt det urasjonelle valget med å dra tilbake til Irak. Hvor han kan bli drept.

Jeg vil med dette brevet holde dere ansvarlig for min manns liv og helse. Det vil si at viss mitt ekteskap ryker på grunn av deres valg om å ikke gi oss familieinnvandring har påført min mann så store psykiske og fysiske problemer at vi ikke kan leve sammen eller at min mann blir drept eller dør. Så vil dere få en sak mot dere.

Med hilsen

Randi Andersen

Michael og Marianne

Vi møttes i 2006, Michael fikk avslag på asylsøknaden sin like etter, men ble værende i Norge. Vi fikk en datter sammen i 2009. Michael reiste frivillig tilbake til Nigeria i desember 2009 sammen med meg og vår datter. Vi giftet oss der og leverte inn søknad om familiegjenforening. Vi har ikke sett hverandre i løpet av disse årene. Dette er vår historie:

Jeg henvender meg stadig til UDI. I juni 2010 får vite at jeg ikke trenger å ringe før i august da ingen sommervikarer vil jobbe med "de vanskelige sakene". Over en måned senere får jeg helt tilfeldig vite av en politibetjent at hun kan se at et brev sendt fra UDI til min mann, adressert til Den norske ambassaden i Abuja. Hun ber meg sjekke ut hva det er. Det viser seg at UDI hadde sendt et varsel om utvisning til Michael **før** jeg snakket med veilederen i juni!! Dette varselet har ikke nådd min mann, klagefristen som var på 3 uker er utløpt for lengst og det er med nød og neppe at vi etter 2 dager på telefon med UDI og ambassaden via min mann får en ukes forlenget frist. UD og UDI kunne ikke ordne opp direkte, og ingen av dem erkjente egentlig hvem sin feil det var. Brevet var "blitt borte". Klagen ble ikke tatt til følge og etter 9 måneders saksbehandlingstid i UDI blir Michael utvist fra Norge. Innreiseforbudet settes til 5 år. Like etter får han avslag på søknaden om familiegjenforening. UDI sin begrunnelse for avslaget er: "**søkeren har ingen særlig tilknytning til Norge,(...)**". UDI hevder at de verken bryter Menneskerettighetene eller Barnekonvensjonen og hevder også at vi aldri har hatt noen "**berettiget forventning om å kunne få være en familie**". De påstår i sitt vedtak at det ikke innebærer noen "merbelastning" for vår datter å være borte fra pappaen sin i 6 år. UDI skriver i sitt utvisningsvedtak at **allmennpreventive hensyn er viktigere enn både barnekonvensjon og menneskerettigheter**. Vår lille familie blir et middel i politikken for å nå målet om færre asylsøkere og papirløse.

Jeg kan ikke ta med meg barna og flytte til Nigeria. Det finnes ikke livsgrunnlag for oss der. Michael lever fra hånd til munn. Jeg kan heller ikke ta med meg sønnen min fra et tidligere forhold ut av landet og bort fra sin far. Michaels familie konverterte fra islam til kristendom da Michael var yngre, og hans far ble i 1994 drept på grunn av dette. Michael er derfor i fare for religiøs forfølgelse, og situasjonen blir bare verre for hverdag. Når jeg henvender meg til UDI i forbindelse med dette, ber de bare om en konkret dokumentasjon på at han er i fare. Her hjemme avslår NAV min søknad om økonomisk hjelp som aleneforsørger for to barn med kun én inntekt. Begrunnelsen er at til tross for at jeg og mannen min ikke fysisk vil være i samme husholdning på flere år, er vi "**følelsesmessig**" knyttet til hverandre og har et ønske om å være sammen i fremtiden. Vi er derfor ikke å regne som separerte. (For folkeregisteret er vi heller ikke å regne som gifte da papirene mangler stempel fra nigeriansk utenriksdepartement, så min offisielle status er ironisk nok enslig mor). Av prinsipielle årsaker tar jeg saken helt til Trygderetten, men taper.

Vi klager på både utvisningen og avslaget om familiegjenforening, men UDI tar ikke sakene til følge og oversender dem til UNE for vurdering i desember 2010. Først i påsken 2012 får jeg brev fra vår advokat. UNE har tatt klagen på utvisningen *delvis til følge*. Innreiseforbudet er redusert

fra 5 til 2 år. Det står i vedtaket at saken ”**ikke byr på vesentlige tvilsspørsmål**”. UNE trengte altså **20 måneders saksbehandlingstid** for å komme frem til dette!

Jeg gråter av lettelse, Michael tør nesten ikke tro det! 7. september 2012 er han ikke lenger utvist fra Norge. ”Etter sommerferien kommer pappa tilbake”, forteller jeg barna, som jubler! Endelig! Men uka etter får jeg et nytt brev fra advokaten. Også dette brevet er fra UNE. Denne gangen gjelder det klagen på avslaget om familiegjenforening. UNE kan ikke ta klagen til følge da Michael på klagetidspunktet fortsatt er utvist. Michael må altså søke om familiegjenforening *på nytt* etter 7. september!

Historien gjentar seg. Vi sender vi inn en ny søknad om familiegjenforening – elektronisk den gangen. Michael reiser igjen den lange veien til ambassaden for å svare på de samme spørsmålene atter en gang. Jeg har sendt alle dokumentene med kurer post fra UD og for sikkerhets skyld har en venn av oss også skannet alle dokumentene og sendt dem elektronisk til ambassaden. Alt synes å være i orden. Men et par dager senere får vi en e-post fra ambassaden hvor saksbehandler forteller at hun ikke hadde sett dokumentene jeg hadde sendt fra Norge på det tidspunktet Michael var til intervju. Hun ber ham derfor om å stikke innom en dag det passer for å skrive under! Det tar over en uke å ordne opp i dette papirrotet til ambassaden. Uka før jul ringer jeg UDI og får vite at søknaden ble registrert i midten av november. Det tok 1 ½ måned å få registrert vedleggene hos UDI. Systemet har altså ikke blitt mer effektivt etter at de innførte elektronisk søknad!

17. september, nøyaktig 1 år etter at Michael leverte ny søknad om familiegjenforening, får jeg omsider fått et svar fra UDI på hvorfor saken ikke er ferdigbehandlet ennå. Svaret er sjokkerende: **Saken vår har blitt lagt nederst i bunken igjen!** Dette skyldtes at UDI ikke hadde innhent et tilstrekkelig informasjon ved de 3 tidligere intervjuene av Michael (i 2005, 2009 og 2012) og trengte derfor et nytt intervju 8. mai i år. Da referatet fra dette intervjuet ankom UDI, ble saken lagt sist i køen **som om det var en ny sak!** Jeg får vite at UDI for tiden jobber med sakene som kom inn i april, dvs. at de **ikke har begynt på vår sak ennå!** Det kan da umulig være lovlig? Det må være brudd på forvaltningsloven, i tillegg til at saken er brudd på Barnekonvensjonen og Menneskerettighetskonvensjonen? UDI er som en stat i staten.

Hilsen Michael og Marianne

UDI!!!

En oppdatering etter april 2013 etter min kone og hennes to barn ble kastet ut av landet etter 6 år opphold i Norge.

Den 12. April 2013 tok vi avskjed fra hverandre på flyplassen i Kristiansand. Hun og hennes to barn hadde fått beskjed at de måtte forlate landet. De reiste tilbake til Brasil. De bor i et liten leilighet alle tre, kona har dags dato ikke funnet jobb og lever fra de pengene jeg sender og hjelp av familien. Gutten på 14 år går på skolen men trives ikke i det hele tatt. Han kom til Norge som 7 åring og dermed snakker han bedre norsk enn portugisisk. Skrive portugisisk kan han ikke i det hele tatt. I Brasil får man spansk på skolen når man blir 7 år gammel. Så det har han altså aldri

hatt. I Brasil ligger de langt fremme med skolen, så han sliter enormt. Han gikk i 8. klasse men klarte det ikke og må ta den igjen i år!!Der de bor, kan han ikke gå ut og leke med kamerater da dette er et farlig miljø. Veldig vanskelig for en gutt på 14 som er vant med å gå ut når og hvor han vil i Norge. Han sitter på rommet hans etter skolen og er på dataen for å holde kontakt med vennene i Norge. Han har nemlig ikke noe kamerater der etter skoletid.Han er depressiv og kranbler mye med sin mor som har skylden for alt i hans øyer.Jente er 17 år gammel og hun klarer seg litt bedre da hun skjønner alt litt mer.Men hun savner Norge og hennes venner og vil definitivt komme tilbake!Kona er sliten og depressiv. Hun klarer seg nesten ikke økonomisk, føller seg skyldig og klarer ikke å få jobb. Nesten umulig i hennes alder og yrke. Hun er utdannet lærer og tolk med en bachelor grad. Likevel får hun ikke jobb. Hva med meg da? Jeg føller meg ofte ensomt når jeg ikke har barnene mine hjem, savner kona og hennes barn. Ofte også depressiv og frustrert. Klarer heller ikke å få jobb som jeg kan klare med min helse. På toppen av det hele, mistet jeg huset, bil, båt og nesten alt i en brann sist september. Lurer veldig ofte på hvorfor jeg egentlig er her på denne jordkloden!!! Men så tenker jeg på barnene mine som jeg er veldig glad i. Men samtidig ser det ikke ut at det forandrer noe i vår situasjon. Jeg får ikke jobb med min helse og "arbeids avklaringpenger" (AAP) blir ikke godtatt som stabil inntekt. De holder på å finne ut hvor mye arbeidsevne jeg har igjen og hvor mye prosent jeg blir ufør. Inntil denne tiden kan kona ikke komme tilbake.Jeg reiste til Brasil en gang i 2013 og hun kunne komme som turist her i desember. Hun kom bare med sønnen da vi ikke hadde penger til billetten til dattera. Tenk hvor vondt det er å si nei til dattera som selvfølgelig også hadde lyst. Hun måtte være hos besteforeldrene. Vi feiret jul og nyttår sammen og hadde det kjempe koselig og greit men savnet ei med julebordet og nyttårsaften.Nå i fremtiden vet vi ikke når vi kan se hverandre igjen. Jeg kan ikke reise da jeg begynner å jobbe som assistent lærer for å se om jeg kan klare den jobben med helsa min. Vi håper at hun kan finne jobb men det betyr at vi ikke kan reise til hverandre. Heller har vi ikke penger igjen til dette, jeg må bruke hver eneste krone å bygge nytt hus etc.Vi hadde håp på noe forandring etter regjerings skifte men det viste seg fort nokk at vi ikke trengte å vente på det. Al de fine loftene de hadde der i Oslo, bla bla bla og ingenting til slutt.Spør meg om jeg er stolt av dette landet!! Lever vi i et rettferdig land? Svare la jeg ligge....kanskje DU vil svare?Ikke jeg, jeg er sliten og har lyst å gi opp alt!!Men skal ikke det!! De SKAL komme tilbake!!

Ron Derksen.

Kjære Jens Stoltenberg. 30.03.2012

Jeg skriver dette brevet til deg mens tårene renner. Jeg sitter her ensom hver eneste dag. Når jeg ikke jobber, for å tjene nok så min mann kan komme hit å bo sammen med oss. Jeg føler jeg til tider jobber meg i hjel for å nå inntektskravet til UDI, helst mye over grensen. For de tar jo ikke hensyn til at han har fått seg 100% fast jobb her og legger inntektene våre sammen. Hvorfor skal jeg måtte vise at jeg kan fø på han når han har fast jobb? Det må jo bare være positivt at han har en arbeidsplass som vil ha han der, som kokk. De bare venter på at han skal komme tilbake hit, akkurat som meg og sønnen min.

Følelsen den dagen han måtte reise hjem etter at vi har prøvd å leve som en normal familie i 3 mnd, er ubeskrivelig vond. Vi fikk ikke prøve å leve normalt, vi satt her og visste at snart må han reise fra oss. Mye fortvilelse, vonde tanker, mareritt om nettene. Han måtte begynne på sovetabletter for å få seg noe søvn, han visste han snart måtte forlate kone og stesønn. Følelsen av den siste klemmen, det siste kysset.. Tårene som vi ikke klarte å holde igjen. Når han gikk gjennom sikkerhetskontrollen på Gardermoen, jeg hadde bare lyst til å løpe etter, holde rundt han litt lenger, bare litt.. Men det stod Go To Gate på skjermen. Alt jeg ville var at mannen min skulle få bli. Bo sammen med oss. Min sønn gråt så fælt, vi klarte ikke å ta han med oss til Gardermoen, ble en rask avskjed her hjemme. Så mye følelser... Uvissheten om at vi ikke vet når vi kan ses igjen er grusom, det er så vondt at det ikke kan beskrives. Ikke kan jeg og sønnen min flytte ned å leve sammen med han. Da tjener jo ikke jeg nok til at han skal få komme hit så vi kan starte vårt liv sammen. Men jeg er tilkallingsvikar da jeg jobber meg frem mot å ta fagprøven som helsefagarbeider. Jeg jobber så å si 100%, men vil UDI godta det? At jeg ikke har fast jobb... Sjefen min skrev et brev til UDI hvor hun forklarer hvor mye jeg jobber og hvor mye jeg tjener (timelønn + alle tillegg jeg har da jeg jobber på sykehjem), med mulighet for forlengelse av kontrakt evt fast ansettelse. Jobber jeg 100% er jeg langt over inntektskravet. Men reglene er strenge.

Jeg følte meg dårlig lenge og tok en tur til legen. Der fikk jeg meg en skikkelig overraskelse, vi venter vårt første barn, etter ca 4 år sammen. For en fantastisk nyhet! Hadde han bare kunne være her sammen med meg og dele de gledelige nyhetene, få være en del av de oppturer og nedturer et svangerskap byr på. Få se magen vokse og babyen vår vokse på ultralyd. Nei, det får han ikke. Førrige svangerskap var et risikosvangerskap, både jeg og sønnen min holdt på å dø. Jeg har ikke lyst til å gå igjennom dette alene. Jeg er redd! Fryktelig redd! Istedenfor må vi leve livet som mann og kone via telefon, og internett. Noe som ikke er riktig for oss! Hvorfor skal noen sitte og avgjøre om vi elsker hverandre? Vi har vært sammen så lenge... Det er vondt og være her når hjertet mitt er igjen i et annet land, hos min mann. Vet du.. Jeg nekter å føde uten min mann tilstede!

Første ultralydbilde måtte jeg sende til min mann over internett, han ble så rørt at han gråt, men han gråt også for at han ikke får være her og se magen min vokse. Han får ikke oppleve at sønnen eller datteren sin vokser seg større og sterkere for hver dag som går. Ikke får han høre hjertet slå. Vi har det like vondt begge to. Sønnen min spør hver dag når han kommer tilbake, syns han har vært lenge nok på ferie nå. Og det er jeg altfor enig med han i. Savnet og lengselen er ikke til å holde ut. Jeg kan ikke vise han nå hvor mye jeg elsker han og hvor mye han betyr for oss. Jeg kan ikke gi min mann en klem eller et kyss. Vi kan ikke holde rundt hverandre og bare være sammen. Noe så simpelt som å se på et tv program sammen eller ha en god samtale, eller rett og slett gå en tur i skogen, det er virkelig et savn. Det og bare være sammen..

Jeg kan ikke glede meg over den fantastiske nyheten om at vi venter vårt første kjærlighetsbarn, fordi hver dag er en bekymring om at mannen min ikke er her sammen med oss. Jeg gruer meg til svaret på D-visumet, jeg tviler på vi får ja. Vi er bedt i et bryllup 23.juni 2012. Våre beste venner gifter seg. De gifter seg en gang i livet, vi ønsker virkelig og gå i bryllupet sammen. De er også faddere for min sønn.

Kjære Jens. Du får nok mange brev som dette. Alt vi som skriver vil er at du skal se på reglene til UDI. Vi trenger hjelp. Særlig vi kvinnene sliter, siden det er vanskelig å få fast jobb og sikker inntekt. Det virker for oss så enkelt for mennene og få konene sine hit fra for eksempel Thailand. Mens vi må lide. Svartiden er også altfor lang. Vi sitter og gråter i flere måneder og får som regel et nei. Dette er måneder vi heller kunne vært sammen med mennene våre i deres hjemland istedenfor å jobbe dag og natt uten søvn for å tjene nok. Jeg føler jeg jobber meg i hjel til tider. Smerter i kroppen pga graviditeten. Men jeg har ikke noe valg, jeg MÅ. Av og til kunne jeg sovet på jobb mellom senvakter og tidligvakter...

Jeg mener det er mange utlendinger som ikke fortjener å være her, for eksempel Krekar. Hvorfor kan ikke vi som elsker hverandre få leve sammen, vi har bare et liv? Hvertfall når det kommer barn inn i bildet. Og vi er gift... Vi er mann og kone! Hvorfor skal noen få bestemme hvordan vi skal leve vårt liv? Når vi skal få være sammen? Og ikke minst, om forholdet vårt er ekte... Det er så nedverdiggende som det kan bli. Sitte i et politiavhør og til og med måtte fortelle hvilken side man sover på i senga, hva man spiser til frokost... Nei vet du hva! Dette skaper depresjoner, sykdom og sykemeldinger. Rett og slett.. Man lengter seg syk. Et barn har også rett til å ha begge foreldre i samme land, for vår del også i samme hus. Vårt hjem. Akkurat nå er det virkelig noe som mangler for at det kan være vårt hjem. Brudebildet har hedersplassen i seksjonen på stua. Jeg kan ikke se på det engang uten at tårene renner nedover kinnene mine. Alle klærne hans ligger nyvasket i kommoden hans, tannbørsten står i tannglasset på badet, parfymen hans står i hylla på badet.. Jakken hans, skoene hans, alt står bare og venter på han. Alt jeg hører og leser om, er reglene. Alt jeg hører om, er hvorfor lovene er slik de er. Men ingen av dere tenker på hvordan vi har det. Hvordan dere splitter familier, som burde ha vært sammen. Vi lever våre liv hver for oss i hvert vårt land mens vi venter på og komme sammen til en framtid her hjemme i mitt sære vanskelige land som heter Norge...

Tusen takk Jens for at du gjør dagene mine så vanskelige. Det er vanskelig å leve, og glede seg over livet.

Ta en titt på Grenseløs kjærlighet og dere vil se hvor mange som er i samme situasjon. Vi vil ikke være flyktninger i vårt eget land. Vet mange flykter til Sverige for å kunne få leve sammen som en familie. Og ja... jeg tenker å gjøre det samme nå om vi ikke får ja på søknaden vår.

Og ikke bare er det oss det går ut over, norske foreldre, besteforeldre søsken, onkler, tanter, venner og bekjente blir også rammet av en familie-tragedie, for det er rett og slett det det er. Det jeg har er babyen i magen, bildene fra våre 4 år sammen, minnene, tankene og det største av alt savnet og lengselen etter min kjære, fantastiske mann.

Jeg ber om at inntektskravet senkes og at vikariatjobber blir godtatt, inntektene legges sammen for de som har menn/koner som har fått jobb her, det blir tatt hensyn til barn og at behandlingstiden for saker blir kortet ned. Jeg vil også det skal bli enklere for Tyrkerne og komme hit.

Vi er alle sammen mennesker, samme hvor vi er fra i verden. Plutselig dukker den store kjærligheten opp og man kan jo ikke selv avgjøre hvem man elsker.

Størst av alt er kjærligheten....

29.01.2014

Vi vil gjerne oppdatere deg litt om familien vår da det har gått noen måneder siden forrige brev og her skjer det mye.

Vi har fått vite at politijuristen har oversendt papirene til retten, så vi venter bare på dato for rett sak mot den biologiske faren til min eldste sønn. Min mann skal vitne i denne rettsaken.

Nå fortiden sliter jeg veldig psykisk og har måttet begynne med Cipralex, antidepressiva, jeg har time hos DPS mandag, 03.02.14. Det er også tungt at min eldste sønn jevnlig går til psykolog pga traumer fra barndommen og samtidig blir utredet for tourettes syndrom. Jeg og min mann har jevnlig møter med min sønns psykolog, familiehjelpa, rektor, helsesøster og klasseforstander til hans.

Min eldste sønn sliter også veldig i forhold til tumorene i ansiktet. I dag har vi vært i møte med legen på Rikshospitalet; De tenker å sende han til Berlin for laserbehandlinger da de ikke klarer å finne riktig behandlingsmetode, etter utallige forsøk, her i landet. Jeg som mor trenger all den hjelp og støtte fra min ektemannen, som jeg kan få. Han er også en kjempeviktig støtte for min sønn. Og med vårt felles barn i tillegg blir det vanskelig for meg og følge min eldste sønn til laserbehandlinger i Tyskland.

Min mann er veldig godt likt av naboene våre. Han hjelper de mye. Nå måker han snø for dem, tar godt vare på de eldre. Min eldste sønn er ofte med han og hjelper også til.

Vi passer et barn som kommer til oss hver onsdag etter skolen, min mann tar så godt vare på barna så jeg får jobbet. Noen helger innimellom er vi avlastningshjem for en gutt på 3 år når moren hans har behov for det. Vi hjelper til der det trengs, det er viktig for oss.

Bildet er av våre beste venners datter, Sara. Hun er født på selveste Luciadagen, 13.12.13. Vi er så heldige at vi skal få være faddere for henne. Vi ser virkelig frem til denne store dagen og ikke minst oppgaven. Vi har ikke fått dato enda for dåpen, men de tror det blir i løpet av april 2014.

Kjære dere, vi ber deg om å la min mann få bli her hos oss, familien sin. Vi har bare et liv, la oss få leve det sammen. Vi har et godt hjem, en herlig familie, bil, begge to har jobber.... Min manns jobb står bare på vent i påvente av svar fra UDI/UNE. Jeg har forsørget familien sin hele veien uten problemer. Jeg har søkt 19% fast stilling på, i tillegg til tilkalling vikar jobben. Jeg vil snart få svar på denne stillingen, som min sjef ville jeg skulle søke på.

Jeg og vår felles sønn vil reise ned til min manns familie i Tyrkia 1 uke om ikke så lenge, har søkt om ferie en uke i februar og venter på svar. De har enda ikke sett vår sønn annet enn på skype og bilder vi har sendt i posten. Vår felles sønn er 15 måneder gammel.

Han er veldig knyttet til min mann da jeg fortsatt jobber veldig mye. Om han er lei seg og trenger trøst er ikke jeg bra nok, han skal bare til faren sin. Hvis han vil ha kos eller leke, er bare pappa bra nok. Det er sårt for en mor og være så mye borte fra barna sine. Jeg har akkurat jobbet 11 helger på rad, jeg får ikke sett eldste mann i helgene. Og på ukedagene møter jeg han stort sett i døra når jeg drar på jobb.

Vi håper på en snarlig avgjørelse i saken vår, med positivt utfall.

Det eneste vi ønsker oss er et normalt familie liv

Velger å være anonymt på dette brevet men ellers er jeg villig til å vise meg frem om hvem jeg er både navn, adresse , bilder...osv. Hvis det fins noen barmhjerte mennesker der ute som har lyst til å bry seg litt om saken vår eller vår historie i det hele tatt..

Det er lett å begynne men klarer ikke å avslutte det, har ikke ord og fått vanskeligheter å skrive om hvilken situasjon UDI har fått oss i på grunn av avslagene, behandlingstiden og deres væremåte med andre folk.

Jeg begynner med å gjøre en lang spennende kjærlighets historie og kamp mot udi til kortest mulig fordi jo mere jeg skriver jo vondere jeg får det i hjertet på grunn av den behandlingen vi har fått hos UDI.

Først og fremst jeg har brukt nok tid til å bli kjent med mannen min, jeg klarte å holde forholdet vårt hemmelig lenge nok før vi bestemte oss å offentliggjøre forholdet vårt, på grunn av kultur og avstand så var det mye annet som dukket opp i veien for oss. Vi måtte kjempe for å få lov til å gifte seg med hverandre, etter lang kamp med foreldrene så fikk vi endelig lov til å bestemme å gifte seg med hverandre. Så glade som vi var at endelig vi klarte å få hverandre MEN nei da vi glemte den største frykten som ventet oss, vi var ikke beviste på at det kommer til å ramme oss også som nesten alle andre opplever av UDI. Ble kjent med han i vinter 2009, giftet oss sommeren 2012. Vi er like gamle begge to, 25år. Ingen barn er i bildet, ikke noe utvisning, straff eller dom. Ikke noe falsk identitet heller, ikke noe økonomisk støtte, har aldri vært på nav. Heldigvis aldri vært syk, sykmelding eller noe sånt. Nå skal dere få høre. Jeg søkte om familiegjenforening i august 2012, udi var raske med å behandle saken fordi de vet alltid hva som kommer til å skje uten å opplyse stakkers uskyldige som venter spent på et svar fra dem, de er raske med å behandle når de VET at du ikke oppfyller alle kravene da er det bare sende av gårdet papirene videre til UNE , til politi også videre for å bli kvitt det fortsett mulig. Da tenker jeg hvorfor heller ikke bry seg om de sakene når en fyller alle kravene og har ventet mer enn nok på et svar fra UDI?

Jeg lurer på hva slags utdanning er det de har utdannet seg til, hjelpe folk? Hjelpe staten? ELLER ødelegge og styre livet til medborgere og ØDELEGGE staten rett og slett- hvordan? JO hvor mange av oss er det som ikke er blitt psykisk syke på grunn av UDI? Som har blitt ufør for resten av livet, som ikke klarer å ta vare mer på barna sine på grunn av avslagene fra UDI, hvor mange alene omsorger er det blitt nå? Hvor mange sitter der og ikke vet helt hva de skal gjøre av seg på grunn av den forferdelige behandling de har fått av UDI. Hvem taper på det? UDI ? Nei da, de bryr seg kanskje ikke om noe og noen, de får jo lønna si uansett. Det koster staten, UDI er med på å gjøre

norsk stat fattigere, staten må ta seg av oss psykisk syke for resten av livet vårt og takket være UDI. Jeg overdriver ikke men det er ingen som snakker høyt om hvor urettferdig og forferdelig enkelte har blitt behandlet av UDI. De som ikke går gjennom det helveteskapet som UDI har skapt for oss vet ikke hva det dreier seg om, hvor stekt kan en person være? Hvor mye kan en tåle? Jeg har fått mer enn nok motgang og for hver gang så står jeg på mine egne bein og står på som bare det. MEN hvor lenge klarer jeg det vet jeg ikke, eller kanskje har allerede møtet veggen uten å lytte til kroppen min, vet bare at har fått sovevansker, spiseforstyrrelser og ikke minst kjenner det på hele kroppen hvor sliten og vondt jeg har det for tiden.

Det går ikke en eneste dag, hver morgen første ord det kommer ut fra munnen min er Åh kjære Gud gi meg styrke og la meg og min mann leve i fred sammen snart. JA når er snart da, når skal det skje? Det bestemmer UDI. Jeg måtte kutte ut utdanningen min på grunn av udi L hvis de hadde vært raske og rettferdige med saken min og behandlingstiden så hadde mannen min vært her og lært seg norsk, og jobb er ikke noe problem vi kjenner mange her i området han hadde lett fått seg jobb. Da hadde jeg vært godt i gang med utdanningen min. Barn venter vi med, ikke fordi vi ikke har lyst på barn men fordi vi ser hvordan norske kvinner har blitt behandlet av UDI og i hvilken situasjon barna deres har havnet- for noe ubeskrivelig trist.

Har fått mine avslager fra udi på grunn av lite informasjon fra selveste folk som jobber hos UDI. Søkte igjen i år og venter fortsatt på et svar.

Jeg oppfyller alle kravene nå og har gjort det i over ett år nå. Jobber hele tiden har fri kanskje 2-3 dager i en måned, har to faste jobber og har mer enn nok av inntekt. Er det ikke nok for UDI? De er fortsatt ute etter en grunn for å forlenge behandlingstiden. Hva hadde en gjort hvis en hadde vært i min situasjon? UDI bestemmer når jeg får sett mannen min, UDI bestemmer når det passer meg å få barn med mannen min, UDI bestemmer når jeg kan møte eller ha samleie med min mann. UDI bestemmer rett og slett om han er den rette mannen jeg har giftet meg med. HVEM er dere, hvor lenge skal dere styre livene våre uten at noen stopper dere?

Jeg venter enda på et svar, de gir verken positivt eller negativt svar. DE har og fortsatt torturer meg i den lange ventetiden sin, takk skal dere ha for ingenting og håper dere får det tilbake et eller annet sted i livet.

Jeg ble fortalt i hjemme landet at Norge er sykt treige med papirarbeid og at jeg kunne bare kjøpe Visum og få han komme hit sammen med meg med en gang men nei da jeg ville ikke ha gjort noe sånt, jeg ville gå frem på en ordentlige måte å søke via UDI og norsk ambassade. Men jeg innser nå hvor feil jeg tok av Norge og UDI og ser hva og hvem som er ordentlige og har sanne regler som gjelder aller.. Mange valgte Sverige og det gikk uforventet bra og raskt behandlingstid og her jeg sitter enda og tenker hvorfor gjorde jeg ikke det samme MEN nei da, jeg er jo altfor glad i Norge ville aldri forlate Norge for å dra til Sverige liksom. Ser igjen hvor dum jeg har vært burde kanskje heller gått for Sverige, fått meg jobb der og betalt skatt til svenske staten.

Jeg ser nå flere og flere velger Sverige jeg tar av meg hatten og sier bravo for at de velger et land som Sverige som rettferdig behandler sine medborger likt. Tenk at kanskje alle oss burde bare dra til Sverige så UDI har kanskje noe annet å gjøre eller finne på å gjøre noe annet enn å legge fra seg våre papirer i søppeldunken på sine kontorer for en måte de behandler oss på, jeg har følt meg søppel fra dag en jeg ringte til UDI til dagens dato. Kanskje vi er søppel i deres øyner derfor vi blir behandlet som søppel. De papirene dere har hos dere det er ikke noe søppel selv om det blir

behandlet som søppel hos dere, det er faktisk framtiden vår, det er noe av det kjæreste vi har, det er nemlig våre ekteskapspapirer med en som vi har elsket høyest å valgt å gifte seg med.

Siste utveien for meg er å skaffe meg advokat og kjempe imot all den tiden og kostandene jeg mistet på grunn av UDI. Jeg er villig til å dugnad jobbe i 3-4 år til å bruke opp alt av inntekten til å betale utlandeske journalister for å opplyse både min sak og mange mange flere andre saker som jeg vet om. For å få verden til å Se at den herlige fredelige lille Norge hvordan behandler sine statsborgere og hvem som står bak alt dette her. Jeg er glad at jeg ikke er alene, vi er flere som er villig til å få våre rettigheter som alle andre borgere i dette landet. Jeg tror jeg har rett til å elske og velge hvem jeg vil og håper UDI ikke blir fornærmet at jeg valgte å gifte meg med en jeg elsker....

Nå har jeg ventet i over 16 måneder, i all den tiden brukt over hundre tusen norske kroner på flyturene, oversettelse av papirer, stempler, tolk,osv.

Med vennlig hilsen

En som kunne ha skrevet en hel bok om sin forferdelige triste historien som ble rammet av på grunn av UDI.

Ja igjen jeg er ikke alene om i denne situasjonen, men bare hvis de hadde brydd seg litt, så.....